

Издаје суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ, БОС-
НИЈУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштанском
универзитетском непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отправањима новина
на коју траго пошту, а коме је
парулице, може се претплатити
код г. Пеја Рајановића, К. Ц.
агента у Котору, а у Србији код
г. Миле Стајића књижара у Био-
град. Дописи се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цифра
по три новчића за први пут,
а за сваки даљи пут по 2 новч.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ

— Књажевски Двор с Ријеке
прешао је ономадне у Бар.— Њ. Преузвишеност г. Февзи-
паша и његов први секретар г. Назим-
бег пошли су у Бар.— Г. Халовард, инглески от-
правник послова, повратио се из
Скадра на Цетиње.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 26 фебруара.

Француски сенат примио је ве-
ћином гласова владин прелог новог
закона о касационом суду, по ком
ће цио касациони суд изрећи пре-
суду у ствари ревизије Драјфусовог
процеса. Тај је предлог камара била
већ примила прије напрасне смрти
пресједника Фора, и пошто тај за-
кон не годи Драјфусовцима, међу
којијема су ови бројили и новог
пресједника Лубета, и већином се-
ната, која је истакла кандидатуру г.
Лубета на упражњено мјесто пре-
сједника републике, са великијем ин-
тересом очекивало се гласовање се-
ната, дали ће испасти у корист
новог закона или не. Пошто је
сенат примио са већином од 27
гласова ови нови закон, који је
предложио Дипијево министарство,
Драјфусовци су остали поражени, јер
јер виде, прво, да су се варао кад
су истицали избор Лубетов за пре-
сједника републике као своју побје-
ду, друго, да се Дипијево министар-
ство утврђује. Поводом тог сенат-
ског гласовања, петроградско „Н.
Време“ пише: „Треба искрено чес-
тити Француској, што је повољно
за Дипијево министарство окончана
расправа у сенату о законском пред-
логу министра правде. Јучерашњи-
јем сенатскијем ријешењем питање о
ревизији Драјфусова процеса коначно
је предано општем скупу касацио-
нијех одјељења. Овијем се потпуно
задовољава јавном мњењу, које се
до сада узбуњивало очевидном на-
клоношћу према Драјфусу и отво-
реном мржњом према воједи казненог
одјељења касационог суда. Одсе
ствар губи своју политичку боју, и
коначно се преноси на чисто јури-
дичко земљиште, с којег је већ неће
макнути напори ни Драјфусоваца,
ни националиста и антисемита. Оп-
штему скупу касационог суда пред-
стоји, да просто проучи питање, по-
стојели по закону узроци, да се из-
мијени пресуда од г. 1894, те да се
на ново подвргне судском прегледу
ствар Драјфусова. Ма што ријешо
општи скуп, нико неће имати пра-
ва да сумња у непристрасност ње-
гове пресуде, и кад би та пресуда
прогласила Драјфуса невинијем, и
повратила му слободу. Али су Драј-
фусовци унапријед увјерени о немо-
гућности такве пресуде, за коју је
био њихов пристапа генерални про-
курор казненог одјељења, г. Мано.
Они предвиђају или просто одбијање
тужбе гђе Драјфус, или касацију
првакше пресуде са предајом осу-
ђеног војеном су. у, да му опет суди.
И у једном и у другом случају њи-
хова ће се ствар коначно проиграти,

јер ни казнено одјељење, које је Драј-
фусу било отворено наклоњено није
могло наћи доказа његове невиности.
Јучерашње сенатско ријешење први
пут ће чинити да слободно одахну
здравомислећи Французи, који стоје
далеко од партијске борбе, која се
развија од двије године због Драј-
фуса. У исто доба ови Французи
моћи ће спокосније и непристрасније
је односити се према посљедицама
неочекиване смрти покојног Феликса
Фора. Дипијево министарство до-
стигло је већ при новом пресједнику
републике цијељ, с којом је подни-
јело парламенту законски предлог о
промјени поступка касационог пре-
гледа казненог процеса. Већ не по-
стоји никаквог повода неповјерењу
ни према влади ни према глави др-
жаве. Наравно, новинарска полемика
између Драјфусоваца и њиховијех
противника неће престати, али ће
изгубити досадашњи политички зна-
чај, без обзира и на инцидент Деру-
леда, којијем су се похитали кори-
стити новинарски противници г. Лу-
бета и г. Дипија. Положај мини-
старства се побољшао, и правилни
ход парламентарног живота сад се у
Француској може наставити, без да
га Драјфусова ствар омета. У томе
се и састоји значај побједе, коју је
јучер у сенату одржало Дипијево
министарство.“

Нешто слично Фашодеком пи-
тању за мало се није изглегло на
персијском заливу, гдје је Француска
на обали Маската добила од дотич-
ног Султана право да установи
угљену станицу. Инглеско бродовље
томе се противило, али су се владе
између Париза и Лондона већ споразу-
мјеле. Тијем поводом петроградске
„Новости“ пише: „Без обзира на
мирољубивост маркиза Сализберија,
потчињени му агенти често иду у
свом дјеловању против његове миро-
љубиве политике. Као да им је ми-
лије одити не толико за лично
политиком министра пресједника, ко-
лико за политиком империјализма,
који носи полузванични карактер.
Империјализам није нова појава у
историји Велико-британске, али се
развио потпуно тек посљеднијех го-
дина. Необична нервна ратоборност
и раздраженост Инглеске особито се
опажа од како су Немци заузели
Кјао-Чау у Китају и Американци
Филипинска острва. Посљеднијех два-
десет година много се што измијенило
на штету Инглеске. Њезина трговина
и индустрија срела је опасне конку-
ренте у лицу Њемачке и Сједињени-
јех Држава. А за Инглеску је
главна ствар — трговина и индустрија.
Угрожена у основима свога
опстанка, Великотанска је при-
нуђена да тражи исхода у каквијем
изванреднијем предузећима. Огуда
цио политички правац, који је познат
под именов империјализма. Зашти-
тници и проповједници ове теорије
доказују, да Инглеска не може сачу-
вати себе превласт путем мирне и
законите борбе. Наступило је вријеме
да се употреби сила, да се оснује
свијетска британска империја, која би
једина вршила спасоносни уплив на
интересе инглеског народа. Када ту
цијељ постигне, Инглеска ће бити у
стану да одржи ма коју конкурен-
цију по свијетскијема цијама. Имајући
у својој власти добру половину Афри-

ке, половину Азије, цијелу Аустра-
лију, огромно земљиште у Америци,
држећи у својим рукама велики
трговински пут из Јевропе у Азију,
Инглеска може играти руководећу
улогу у свијету. Цијељ јој је свијех
напора — материјално благостање,
нагомилавање богатства. На путу к
том циљу, Инглеска се сријета с
другијем народима, који то исто тра-
же. И тако се долази до ратоборне
политике инглеске владе, која узне-
мирају све јевропске државе. Ми смо
недавно видјели примјену те поли-
тике империјализма у фашодеком ин-
циденту, у уговору са Мисиром о
Судану, у маскатском инциденту, у
постојанијем зајезицама Инглеске с
Русијом и Њемачком у Китају и т. д.
С тијем заједно изкијевила се и тр-
говинска политика Инглеске. Ингле-
ска је већ готова да узнеми слободну
трговину, на да оснује британски
царински савез по образцу ъемачког
царинског савеза. Још год. 1896 Чем-
берлен је доказивао потребу таквог
савеза, чији чланови би се користили
у зајамнијем односима слободном
трговином, док трговина иностранијех
држава била би оптерећена царином
у корист инглеске индустрије. Ово
отворено проповиједање протекцио-
низма најбоље засвједочава кризу,
коју преживљује инглеска индустрија.
Чемберленов план још се није оствари-
о. Ту су многе препреке. Нами-
шљало се један дио од њих уклонити
побједоноснијем ратом са Француском.
Империјалисти су у Инглеској убје-
ђени, да би Француска била побје-
ђена у том ратом, те би изгубила
своје колоније. Ето за што је за
вријеме фашодеког инцидента Фран-
цуска била на прагу рата. Огада су
се односи између Француске и Ин-
глеске побољшали, али основни узрок
зла — економска криза у Инглеској —
остао је. С тога је маркиз Сализбери
недавно изјавио, и ако се опасност
рата смањила, да узроци рата једнако
постоје. Обзиром на такве сврхе ин-
глеске политике империјализма, оста-
ле јевропске владе морају пажљиво
пратити сваки корак Инглеске и у
случају опште опасности, заједнички
узети мјере да јој се на пут стане.“

БАРОН ЈОВАН ЖИВКОВИЋ.

дојакосњи потпресједник црквено-школског
српског сабора у Карловицима, и вођа на-
родније заступника у том сабору, дао је
оставку и као народни заступник и као
саборски потпресједник, опширнијем обра-
ложењем у дотичнијем писмима, управље-
нијем вршачкој црквено-школској општини,
чији је заступник био, и Његовој Свето-
сти Патријарху Георгију.

Тијем поводом „Браник“ пише:

Наша народна ствар претрпела је
још један удар... барон Јован Живковић
одступио је! Он је положио мандат сабор-
ског посланика и у једном опширном писму,
које није саопштавамо, изјавио је о томе
патријарха.

Тиме нема сумње, да је народној
борби нанесен јак удар. Око њега се груп-
писала цијела радња; он је ту борбу водио
и својим именом значаја давао. С тога
врло жалимо тај корак г. барона Живко-
вића, али морамо рећи, да није требао то
да чини.

Времена су и сувише озбиљна. Нека
буде увјерен г. барон Живковић, да у оп-
ште, кад би се жеље узеле у обзир, да
има више њих, који би то тако радо учи-
нили, као г. барон Живковић, и то не за
то, што су уморни или што им је тешко
борити се, него што ствари у многом по-
гледу не иду онако, као што би требало

да иду. Али нешто све посланике треба да
веже, а то је — дужност. Народна ствар
се засад не смије упустити, а кад ова
олуја пређе, може сваки радити шта хоће.
Сад ваља издржати, па како било. „Ту
сам ту остајем, Боже помози за даље“ —
рекао је „Лутер.“

Барон Јован Живковић није обичан
политичар; он је државник, који је десет
година управљао једном земљом и он је
увјек био пријатељ компромиса. У посљед-
ној конференцији саборских посланика
попустили су сви; ту нема ни побједи-
теља ни побјеђених. Напољетку то не
може дружије бити у савезу више стра-
нака, ту не може бити ни просто надгла-
савање. Ако ће свако затезати, жеље мо-
рају понуцати. А што се тиче предлога
барона Живковића, тај зацјело није био
ни практичан, те се фактично није могао
ни прихвати; а тек практичношћу треба
да му је најјача страна. Што се пак тиче гра-
вминалне адресе, то није нека нова ствар,
већ је у прогласу саборских посланика обе-
ћана и у првој конференцији у склад са
вљена. Ми разумијемо, да је г. барон Жив-
ковић могао бити томе противан, поштујемо
његово увјерење и мишљење; разумјели би и
то, да не би хтио гравминалну представку
да потпише; али да због тога одступа, то
опет не можемо разумјети ни одобрити.
Г. барон Живковић није требао да зебе
као да ће саборска већина посље закључка
друге конференције — забрадити.

Ако од ових закључака конференције
саборских посланика и не буде крети,
далеко ће бити већа штета, ако наступи
расуло у саборској већини. Још је најма-
ње, што би се томе радовали наши про-
тивници и што би то влада једва чекала;
главно је, што би сва досадања борба за
саборску и народну права била не само
узалудна, већ и компромитирана. А у тој
борби имао је и г. барон Ж. Живковић
свог сјајног удјела, па према томе и не
може бити равнодушан према судби њеној.

Ми жалимо одступање барона Жив-
ковића и с тога, што његово мудрошћу,
некуство, окретност, знање, прегалаштво и
родољубље требао би још и народ српски
и саборска већина. Његов углед и његов
друштвен и политички положај даје на-
родној борби само важности. Зацјело ће
бити и таквих, који ће ово повлачење
барона Јована Живковића олако узети,
али ми не можемо тако, српски народ нема
никад на одбацавање такве снаге.

Колико ће ова одлука г. барона Ж.
Живковића у штетноме правцу уплани-
сати на наше одношаје, то је тешко уна-
пријед предвидјети. Но одлука је пала и
више се спријечити не да.

Овако „Браник.“

А остали српски независни агитови
још жељше осуђују ту одлуку барона
Живковића, без обзира на његову дубоку
старост, од које се разложно не може
захтјевати, да слиједи млађе народне за-
ступнике путем, којијем су ударили у
борби за црквено-школску аутономију на-
родну.

И ми жалимо, што између бораца
за српску црквено-школску аутономију у
Угарској ницезава тако угледни сјиди
државник; али смо увјерени да и уна-
пријед неће одрицати мудре савјете сво-
јијем досадашњијем друговима у борби за
опстанак Срба у овијем крајевима.

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Змајова педесетгодишњица.) „За-
става“ доноси под овијем насловом следећи
уводни чланак:

Ова је година — Змајева. Навршује
се 50 година, како је Др. Јован Јовановић,
Змај, узео перо у руке, да њиме крчи
просвјетну народну вину. Благословљен
онај тренутак када се то догодило!

Будимпештанска омладинска српска,
„кола младих Срба“ покрете се, да...
прва предлази тај тренутак. Она припређује
у почасти Змајеву свечану сједницу, те је
тиме отпочео низ свечаности у почасти
Змајеву.

И опет понављамо: Ова је година
Змајева! Свечана сједница „Кола младих
Срба“ тек је први лист онога вијеница,
којијем ће народ наш да окрнти свијетско
чело Змајеву.

Змајевом пјесништву нема такмаца ни у већих народа. Змајеве пјесме задовољавају и срце и памет. Његове су пјесме и лијепе и мудре. Оне заносе и уче. И онда, Змај је српски пјесник. Он и кад пјева о свијету, у тој је пјесми српски дух. Змај није био на пегаза, он се збратио са српском вилом.

Лесте ли пратили програме светосавских бесједа?! И нађосте ли да на програму не бјеше написано име Змајево?! Змајево пјесништво је освојило цео српски свијет. Запијело нам је и душу и срце и памет, без њега не можемо. Да може бити да нам узме ко то пјесништво, ми би осјетили ужасну празнину. Осиромашили би.

Змај нам је дао све, што је имао. Ал можемо слободно рећи, дао нам је у преводу и све оно, што је најљепше у немачком, мађарском, руском пјесништву, па чак и у инглиском. Змај је разгнано завјесе наше, те пустио да нам свијетле и туђа сунца, те да и она загријевају срца наша.

Вриједност Змајева као лирика, драматског, епског пјесника призната је. Али је ли ико још достојно оцијенио вриједност Змајева као политичког пјесника? А Змај је радио десетинама година на политичком пјесништву. Многе су ту пјесме биле дневне вриједности, многе ће се погубити, доцнији нараштаји неће их више разумјети. Али утисак тих пјесама бјеше у своје вријеме — огроман. Многа и многа Змајева пјесма вриједила је колико и Милетићев чланака. Змај је умно у својим политичким пјесмама да одушеви читаоце, умно је да једном једином некром великог ума свога расвијетли ствар, а умно је сатириком својом да погоди народне противнике посред срца.

Увијек чист, увијек поштен, увијек напредан, увијек слободоуман, увијек некрп пријатељ свога народа, борбо се Змај у друштву са најнапреднијима. Онда, кад је наш народ водио најљућу, најдуранију борбу, Змај бјеше у првим редовима с Милетићем.

Био је међу првима, ал никад није — командовао. Није се истицао и водио је да се понуче, кад не пријети опасност. Ал кад наиђе онтар напад на народ наш, кад редови почну да малаксавају, ал кад треба напријед, онда је Змај бацао у редове противнике — иршаселе.

Није овдје мјесто да пишемо о политичкој улози Змајевој, као пјесника и књижевника. Али не треба заборавити и неће се заборавити никад година 1884. Кад болест отрже са попришта Милетића, а једни се повукоше, други побоше куд не треба, онда је Змај у свом „Стармалом“ са пјесмама и штампалицама својим, давао правац читавој етраци....

Но још у оно доба, док је привидно ишло све као што треба, видимо Змаја гдје се посвећује новом пољу. Змај се окренуо дјецн. Због чега?

Пророчко око Змајево провидјело је оно, што ће да наступи и он заложн сву снагу своју, да створи од дјече људе, боље људе но што смо ми. Ако нам дјеца не буду боља, родољубија, поштенија од нас, онда је наша народна будућност у опасности. Оно, што ми остали почињемо да увиђамо тек данас, пророчко око Змајево прозрело је још прије 20 година....

И вишу се Змај на другом крају небу под облаке и поче да пише пјесме за дјecu, које су ненадмашне, и освоји срца дјенца још јаче, но што увеоји срца одраслих и створи педагошки лист „Невен“, који је изазвао дивљење стручњака, те данас исповиједају, да је Змај највећи баш у педагошкој књижевности....

Навршило се 50 година змајевања Змајева на небу српске књижевности. Од стране српске омладине пештанске кресну прва варница благодарности. Ми је поздрављамо! И наскоро ће се састајати сличне варнице из свију српских крајева и разбуктиће се пламен признања нашега, који ће уједно расвијетлити заслуге Змајеве на далеко.

Прије 25 година, октобра мјесеца, прослављена је свечано у Н. Саду Змајева 25-годишњица; ове године октобра мјесеца прославиће се без сумње у Загребу 50 годишњица Змајева благодотворна рада на народној књижи нашој. То ће бити општа слава. А не треба да буде ни једно српско мјесто које у току ове године не пође стопама кола младих Срба. Јер је ова година — Змајева....

Ово је прва наша ријеч, којом поздрављамо варницу благодарности према неоцијеним заслугама: Змаја, Јована Јовановића.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

(Без здравља нема богатства.) Није давно било, кад је у Америци живио на свијету најбогатији човек. Као што ми крајере бројимо тако је тај брјино милијуне. Према њему су остали богаташи били просјаци. И ето, тај пред ким би се и богати Гавап богатством поштидио, умро је некако лањске године од — глади. Можете се и каменити од чуда, али тек је тако, да је онај милијунар над милијунарима умро баш од глади. Имао је премного новаца, а премадо здравља. Поред оних јела као што су у цара, како ерече, да је имао стомак као што је у просјака. А овако му стомак ништа не црмаше у себе, те мораде свињи кукавац од глади умријети. И сад нека каже ко, да је тај човек био еречан. Радо и весело предао би био оно благо своје до посљедње крајнаре и ирпине циганину, само за један здрав стомак.

Мислио би човек, кад је здравље над свима богатствима, да ће се људи највише грабити, њега и да етеку. А оно није тако. Много труда, на много и новца људи троше, да што већма поткопају и орон здравље своје. А здравље се не тече као новац, него се собом доноси, па га треба само чувати. Мало је паметних, који га чувају, а много непаметних, који прво троше да оборе здравље, па посље троше, да га подижу. Веће безумности не може бити, него што је то. А здравље се највише поткопава неуредним животом, прекомјерним јелом, прекомјерним пићем, банчењем и пијанчењем и томе подобним.

Књига он се могла написати о томе, како треба живјети, и још већа о томе, како не треба живјети. Ми ошет мислимо, паметну човеку да је и комарац музика, па које зато, а које што не можемо на овоме мјесту ни писати читаве књиге,

пзвнјејемо овдје онајглавније, на што треба пазити здравља ради.

1. Је ли видио ко, шта буде, кад клија каква биљка у подруму. Клица набуја, пожути, увене па пропадне. У клијану дави се, јер у подруму нема чиста ваздуха, отима се, отуд набуја, и најпосље малакше и угине. И ето ни биљка не може без чиста ваздуха, гдје ли ће животиња, а још гдје ли ће човек. Да не једе, па и да не пије, може човек живјети неколико дана, али да ко не дише, не може ни неколико минута. Док си стегао кога за гушу, он је избечио очи и зинуо. И тако и од јела и од пића пречи је ваздух, којег удишемо и издишемо.

Човек не може пити свако пиће, и не може јести свако јело. Од неких јела и пића трује се и умире, а друга му пријају и снагу му одржавају. Па тако је то и са ваздухом. Спустиће човека у каква стари запуштен бунар, да га почисти, па га мртва извуку. Воде нема да се у води удави, него се удави у оном ваздуху на дну бунара. Наши стари пијесу зидали житнице, него су копали у земљу. То су биле житне јаме. У оно су вријеме често војске земљу прелазиле, па је лакше било тако склонити житницу своју. И у ту житну јаму за живу главу не би се смно човек спустити, док не постоји отворена неко вријеме. Док је онако затворена, пакуни се у њој нечиста ваздуха, те се у њему човек удави, угуши.

И ето каогод што се пакуни нечиста ваздуха у запушеном бунару, у затвореној житној јами, тако се пакуни и у соби, кад је у њој више дуна, а не вјетри се. Наш је свијет цијелој зети на чисте ваздуху, али му не ваља посао, како живи зими. Затије собу, па се у оном нездравом ваздуху гуши и дави цијеле зиме. Онако да продужи живјети и зети, не би саставио годину. Него што зими поквари у здрављу, то зето поправи. Боље је тријети и зиму, него се давити у нездравом ваздуху. Али и то није све, што је зими соба заштитена, већ да би се ваздух што више отровао, увуку још у собу и кацу с купусом, и квочку с насадом, и већ што се нађе, само да од зла буде горе. И здравији би, и веселији би био човек, да цијеле зиме гладује, него што се гуши у ономе ваздуху. Кад се зими ује у собу којег нашег домаћина, а оно у први мах обневиди човек од смрада и загуша. И умјесто надугачко и напирого да наводимо, шта не ваља зими у собама држати, ми ћемо у кратко казати ово: не смије се никад осјетити да што у соби заудара и да гуши, него мора у њој цијеле године бити ваздух чист као што је и напоље. Боље је и гладовати, него кнејелити купусе у соби, или мећати ту месо и саламуру, или насађивати ту квочку на јаја и друго што.

Још има обичај наш свијет, да зими прећерано загрије собу. То је нездравно и опасно. У онако топлој соби загрије се човек, па кад изађе на поље, дохвати га студен онако распарена, те пропаде. Не мора човек од свачега умријети. Доста је, да запати клицу какве болести, а дуго боловање готово је горе од смрти. Нарочито пропаде наш народ зими, кад ноћу загријан из кревета уетаје, те пазази го и боје напоље. Треба сваки добро да разми-

сли о томе, па да нађе начин, да му пику у кући зими не мора излазити ноћу го и боје у авлију по зими и по мразу. Опет велимо, да су тешке болести горе од смрти, а гдје је тек трошак. Мудар човек гледа да отклони све што треба, да зла не буде, а безумни само раде онако како ће зла бити.

У соби не може бити ваздух чист, ако нијесу све ствари у њој чисте. Отуд треба собне ствари вјетрити и претресати посље сваког спавања. Лијеп је обичај био у нашег народа, што су се у кући суботом сви мили. Али не треба се задржати само на прању главе. Бар једанпут у недјељи може човек очистити и тијело своје. Кад гледа да му је суд чист из којег једе и пије, и кад гледа, да му је постеља чиста на којој лежи, и да му је одјело чисто у које се облачи, како може цустити, да му је само тијело његово нечисто? И гадно би то било, и нездраво. Како може бити здраво на живом човеку љубре и блато. Разумни људи и воћку чисте од блата, а гдје ти је човек. Ми вјерујемо, да се човек од великог посла не може очистити сваки дан, али недјељно једанпут може.

2. Има на свијету свакојакних људи. Има их, који кушају, што им на памет падне. Тако су неки кушали да виде, колико може човек живјети без хране. И један је доћерао да не једе четрдесет дана. Без јела, ето, може да се толико одржи човек у животу, али без пића не може боље нико ни неколико дана. Нико неће ни да покушава, да живи без пића, јер се то и не може. Без ваздуха не може човек да издржи ни најмање, без пића може више, без јела највише. И тако посље ваздуха љовеку је најпрече пиће. Што важи за ваздух, важи и за пиће. И пиће мора бити чисто. Кад се о пићу говори, разумије се вода, јер је једино она најздравије пиће. Од нечисте воде може се човек окужити. Отуд треба добро пазити, одакле се узима пићања вода. Мјесто, одакле се вода запта не смије бити љубревито. Ако се пије бунарска вода, не ваља да је љубриште близу бунара.

3. Ко још не би знао, зашто човек једе. Кад би човек престао јести, почео би епитом с ебити, док се не би угасно као свијећа кад изгори. И тако у храни лежи наша снага. Што више снаге тропимо, то више храном морамо додати. Па и ако се све то лијешо зна, опет се тако не ради. Наш свијет кад најмање ради, најбоље се храни, а кад је најтежи посао, онда се лаћа и најслабије хране. Нећемо овдје сад ревати јела и све љаконије редом, које наш народ једе при части, нишн ћемо помињати суху кору хљеба уз кошање и друге најтеже послове, него ћемо наговјестити мудрима на потејет, шта треба чинити. Треба добро имати на уму, да би се и ријека исцријела, кад би се више одузимало, а мање додавало. А како тек човек да се не исцрије, ако радом више снаге троши, а храном мање снаге додаје. И кад је то тако, а дружније не може бити, онда треба мудро удеенти, па кад су најтежи радови, треба се најбоље хранити, а кад прећу тежки, па дођу зими лаки радови, онда се треба и слабије хранити. То правило треба свима да себди пред очима, па према њему да поде-

ЛИСТА К.

М Ц И Р И
ПОЕМА М. Ю. ЛЕРМОНТОВА
ПРЕВЕО Ник. Ст. Љубиша.

Вкуснај вкусих мало меда,
и се авл умираю.

1 Књига Царствъ.

(Наставак).

IX.

„Бјежао сам дуго, дуго...
Куда? камо? сам Бог знаде!
Ц'јеле ноћи пут ми трудни
Једно зв'језде не имаде.

Бјежао сам... густих шума
Свјежи ваздух око мене,
Весело су удисале
Моје груди измучено.

Најпосл'је сам од умора
У високој трави пао;
Сво умукло, нишог чуги, —
И олује звук престао.

А измођу земље, поба
Пружала се св'јетлост бл'једа,
По њој гора високијех
Гледах зубце ред до реда.

Лежао сам без покрета...
Тамо у сред долиња
Често шакал као д'јете
Плаче, кричи и завија.

Међ' камење блијештећи
Пузила је змија тио, —
Ја без страха, туђ људима,
Крио сам се и пузио.

X.

„Доље ниско пода мномо
Мутни поток зајубори
Глухим шумом, ка' свиђена
Да цијела чета збори.

Разговор му са камењем
Препирана вјечнитога —
Јаче, лакше — и без р'јечи
Разумјети све сам мога'.

Већ и птице зајевале, —
Зора златом исток ниже...
Вјетрић њија росно лишће;
Из сна цв'јеће главу диже.

Дигох и ја, и ка' они
Бијели сам дан сусрио;
Огленух се — нећу крити: —
Страх мо бјеше уватно!

Поврх бездне лежао сам,
До стубова каменје',
Гдје вал тече; али нога
Ту ступила људска није.

Само зли дух корачао,
Од када је с неба пао,
Свргнуто гњевом праведнијем —
У пропасти ишчезао.

XI.

„Сад је Божји око мене;
Уресом се лишће смије,
Шарена му дуга чува
Траг од суза небесније'.

Прут до прута лозе танке
По дрвећу вијугао;
А зелени лист до листа
Провидношћу дивном сјао.

На њом грозеће висило је,
Ка' брњице драгоцјене,
Ком су често дол'јетале
Птице мале преплашено.

И ја опет к земљи падох:
Гласи цбуња зароморе, —
О тајнама неба, земље
Рекао би збор да зборе.

Све природа што ј' имала,
Зборило је тога часа —
Часа хвале, — само горда
Човјечија не чух гласа.

Од тих милих осјећаја
Остауо ни траг није;
Но, бар мишљу да проживим,
Испричати жеља ми је.

И тог јутра ни облачка
Широм свода небеснога, —
Анђела би полет лаки
Глед пакљиви сл'једит' мога'.

Тако диван, плав, провидан,
Да ни ока не затвори!
Док ми маште зној рашћера,
И жођ стаде да ме мори.

XII.

„Тад к потоку ја полако —
Држећи се грана вити —
Са камења на кам тако
Почех даље силазити.

Муклим гласом испод ноге
Кам гдјекада скотрља се —
Собом дигне дим прапине,
Па се скрије међ' таласе.

Ја над бездном висно сам —
Но младост је пуна сила
И слободе, па ми тада
И смрт није страшна била!

Тек с висине доље сађох,
До потока ту сам пао,
Ту ме срела св'јежест нова,
И ја жодан пити стао.

Шум ненаднн чух корака...
Па ме сумња нека смутн;
Сакријем се међу грање, —
Гледах, слушах — што ћу чути?

И све ближе Ђурђијанке
Глас је њежни дол'јетао —
Жив, слободан, — као да је
Знанце мило помињао.

шавају храну своју. И орачи и копачи били би кудикамо здравнији да за љето спремају онака јела, као за зиму што спремају.

И тако човјеку прија, те га у здрављу кријепи: чист ваздух, чиста, здрава вода и мудар распоред хране.

„Привредник.“

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Цетиње, 26 фебруара.

(Из главног одбора за скупљање добровољнијех прилога на подизање дома умоболнијех.)

(Наставак.)

	Фор.	н.
Његово Височанство Књаз-Насљедник Данило	300	—
Његова Свјетлост Књаз Мирко Велики Војвода Зетски	142	80
Г. Војвода Пламенац, Министар Војени	50	—
„ Нико Матановић, Министар Финансија	100	—
„ Јово Лазаревић	1	—
„ Божо и Блажо Радићковићи	1	—
„ Лазар Вукчевић	1	—
„ Одо Ђилџић	50	—
„ Илија Шофранца	1	—
„ Лука Ш. Милошевић	1	—
„ Јован Годубовић гостионичар	5	—
„ Лука Анђус трговац	5	—
„ Јошо Јововић пријатлије	10	—
„ Сергије Лермонтов, секретар посланства Руског	100	—
„ Петар Мар'ов терзија	1	50
„ Марко Гвозденовић гостион.	5	—
„ Божо Ђићун пекар	3	—
„ Ристо Мијаковић	2	—
„ Ноћ Шоша трговац	1	—
„ Пашко Кока трговац	4	—
„ Лазар Чефа терзија	30	—
„ Мијат Мијатовић терзија	1	—
„ Сава Ђурчић	5	—
„ Александар Гарцола гостион.	5	—
„ Браћа Вукадиновићи	2	—
„ Ристо Биљановић трговац	5	—
„ Филип Ковачевић професор	5	—
„ Мило Ковачевић професор	5	—
„ Мартин Поповић рачуновођа возне поште	2	—
„ Лазо Иваншевић	2	—
„ Ноћ Шестанин	2	—
„ Мато Шестанин	2	50
„ Јако Дреца трговац	5	—
„ Зеф Ђурчија трговац	10	—
„ Никола Шпадијер	2	—
„ Роко Кромич гостионичар	1	—
„ Марко Л. Иваншевић	5	—
„ Браћа Спасички трговци	10	—
„ Зеко Кодељи трговац	5	—
„ Божо Велџов трговац	1	—
„ официр Драго Мартиновић	1	—
„ Васо Пинер трговац	10	—
„ Неђељко Мандић	5	—
„ Зеко Јаков	2	—
„ Јевто Ђорђевић	2	—
„ Вито Л. Иваншевић трговац	5	—
„ Јово Косић трговац	3	—
г-ђа Ивана Никичина трговкиња	5	—
„ Браћа Мемедовићи трговци	5	—
„ Стеван Слак	3	—
„ Живко Биљановић трговац	5	—

Проста пјесма, по ту пјесму
И сада ми душа снјјева —
Мрак ли наше — њу ми снова
Невиђени дух поцјева.

XIII.

„С в'једром к води Ђурђијанка
По путањи скакутала;
Невјештини по камењу
Често би се засмијала.

Она ј' ишла живо, лако,
Ишла просто обучена;
Отрагу јој воо дуги
Покривао плоћа њона.

Жар суцчани златном сјеном
Лице, груди позлатио;
А усне јој и образе
Зној ка' роса обавио.

Тако дубок мрак очију,
Тако тајно пуц љубави,
Да и мисли пламене ми
Нека смутња заустави.

Ја чух кад је полагано
У виједро точак текло...
И већ ништа. Кад се тргох
Она бјеше подалеко.

Ишла ј' лакше, али живо, —
На глави јој суд водени: —
Танка, вита, ка' топола,
Та царица поља њени...

„ Браћа Фатић	3	—
„ Јово Герун терзија	10	—
„ Ристо Рундо обувар	5	—
„ Мићо Илинич гостионичар	3	—
г-ђа Стане С. Томовића	5	—
г. Тришко Прњатовић	1	—
„ Филип К. Мартиновић	1	—
„ Сава Р. Иваншевић	2	—
„ Мило Дожић секр. Вел. Суда	10	—
„ Лазар Перовић професор	5	—
„ Драго М. Мартиновић	1	—
„ Пери Мартинов	1	—

Свега фиорина а. в. 933 30
Од првих приложника 2925 40

Укупна сума до данас 3858 70

Исправка. У прошлом броју „Гласа Црногорца“ погрешно су одштампани прилози неких приложника, што се овим исправља:

Г-ђица С. Мершава приложила ф. 25.
(у прошлом броју стоји ф. 10.)
Г. Михаил Поповић приложио ф. 10.
(у прошлом броју стоји ф. 25)
Г. Шако Филиповић приложио ф. 5.
(у прошлом броју стоји ф. 2)
Прилог од 20 фиор., који је дошао преко Округног Одбора Његушког, а изијет у прошлом броју „Гл. Црногорца“ приложио је за душу своје пок. мајке, која је умоболна била и од тога умрла, — Раде Ђуровић - Његуш, трговац у Котору.
(Наставиће се.)

(Парастос.) У недјељу, послје литургије, у манастирској цркви био је парастос Андрији Сингросу, великом грчком народном добротвору. Служио је Високо-просећени Митрополит г. Митрофан са мјесничем свештенством. Били су присутни између осталијех г. Логотетис и неки наши министри.

(Поклади.) Наша друштва Читаоница и Г. Вијенац у предпрошлу суботу приредила су за своје чланове сјело са играчком, а у прошлу суботу представу „Делије“ такођер с играчком, коју је својим присуством почастио Њ. С. Књаз Мирко, гдје се проводило до касно у најбољем расположењу. Иста друштва приређују и сјутра закључну забаву ових поклада. А бајичка читаоница прошле неђеље приредила је преставу „Арванита“, која је тако добро испала, да су присутни зажељели да се престава понови опет које вечери. Тако је синоћ била поновљена са још бољим успјехом. На ове преставе одило је и Цетиње. Послје престава слиједиле су разне народне игре.

(Из Пјевања.) Нам пишу да је тамо умро честити Махмут-паша Барјовић, који је за свога живота подржавао слогу и љубав између разновјерне браће, и био општи народни добротвор, потпомагајући не само цамије и мејтепе но и цркве и школе, градио путеве и мостове, а особито је потпомагао сиротињу без разлике вјере. За то га жале подједнако и православни као и Мухамеданци. Покој његовој доброј души!

(Вријеме.) Ове недјеље опет смо имали снјјега, који је био прекинуо колекску комуникацију са Котором за три дана, док се пут раничијено. Па су слиједили студени, сјеверни, ведри дани.

А у магли не далеко
Појатице бјеху двије;
Поврх равна крова једно
Дим се плави к небу вије.

Чини ми се да је сада,
Кад се врата отворише
Полагано, па се опет
Полагано затворише...

Знам, — ти не ћеш разумјети
Какав мене јад сатири;
Но тим боље: спомен са мном,
И у мени нек умире!

XIV.

„Тешка ноћ ме изнурила,
Легао сам и уснио:
У сну слатком гледах снова
Ђурђијанке лик премно.

Нека чудна слатка туга
Напунила бјеше груди,
Дуго крећаш да узданем —
Док се из сна не пробуди“.

Мјесец сјаше, и само га
Мален облак слиједио,
Као да је — жељан лова —
Уловит' га зажељно.

Ђутао је свијет мрачни;
Само што је сребром сјао
Дуги лапац даљних гора,
И бр'јег поток ударао.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

ПАРИЗ, 20 фебруара. — Сенат је изабрао пресједника Фалијера са 151 гласова. Констан је добио 85 гласова.

РИМ, 20 фебруара. — Папа је провео дан врло добро.

МАДРИД, 20 феб. — Регенткиња је позвала Силвелу да састави нови кабинет.

МАДРИД, 21 феб. — Силвела је саставио нови кабинет; кортеси ће бити распуштени.

ЖЕНЕВА, 21 феб. — Централни одбор Мацедонаца одложио је скупштину за данас сазвану, у очекивању резултата конференце за разоружавање.

ЦАРИГРАД, 21 феб. — Турски листови доносе окружницу на валије по наредби Султановој, да се уздржи безвједност и мир по свуда. Чиновници морају поступати по жељи Султановој, не узнемирујући невинне поданике и судећи брво и безпристрасно. Да се прави кривци прогоне без разлике вјере. Јахт „Тимсах“, дар Султанов за Књаза Николу кренуо је синоћ пут Бара.

ЦАРИГРАД, 22 феб. — Пуковник Тевфик на јахту „Тимсаху“ носи аутографно писмо Султаново Књазу Николи.

ТУЛОН, 22 фебруара. — Западила се барутана, која је велику штету учинила. Све куће у наоколо оштећене. Десет мртвијех већ је извучено. Рањенијех је 110.

ПЕКИН, 22 фебруара. — Китајска влада саопштила је министру италијанском да не може пристати на питање односно Самунског залива.

БИОГРАД, 23 фебруара. — Руски министар Жадовски, примивши позив на данашње благодарење, али не позив на објед, као остали дипломати, саопштио је влади да одлази, и да је руска влада опуномоћила секретара Мансурова да води послове. Говори се да је узрок, за што Жадовски није позван на објед, његово непријатељско држање према двору од како је дошао, и неопћење са аваничијем круговима, него напротив са особама, које спадају у опозицију.

МАДРИД, 23 фебруара. — Силвела је прочитао у сенату декрет затварања, а у кортесима декрет распуштања.

ПАРИЗ, 23 фебруара. — Цар Вилхелм је изразио влади своје сажаљење поводом катастрофе у Тулону. У камари је Делгасе изјавио односно инцидента маскатског, да Инглеска влада признаје право Француске да има као Инглеска стоваришта угљена у Маскату, и да је изјавила да сажалијева поступак свог агента.

ТУЛОН, 24 фебруара. — На опијелу жртва експлозије било је мноштво народа потрешеног, министар мрнарице и све власти.

РИМ, 24 фебруара. — Стање Папино слиједи врло повољно. Пет ратнијех бродова са 1583 момка, 50 топова великог калибра, 68 малог калибра, кренули су пут Китаја да окупирају Самунски валев.

ПАРИЗ, 25 фебруара. — У камари при расправи ратног буџета Фрајсине је рекао, да се не треба алармирати повећањем броја војске нашег сусједа; него количину замјенити каквоћом. Сада се наше пушке пренаправљају, да им неће бити равнијех. Нашој артиљерији такођер нема равне Француска може чекати будућност са повјерењем.

БУКАРЕШТ, 25 фебруара. — Одговарајући на интерпелацију односно положаја Румуна у Мацедонији, Стурдца је изјавио: Румуњска жели мира и уздржање status quo у Турској. Неће ништа радити без одобрења Султанова да му се покаже да су мацедонски Румуњи његови највјернији поданици.

СЕВАСТОПОЉ, 26 фебруара. — Услед олуја посљедња четири дана било је много инцидентата у пловидби на Црном мору.

МАДРИД, 26 фебруара. — Силвела је конферирао са њемачкијем послаником. Говори се да се тиче продаје Каролина, које Њемачка жели купити.

ЛОНДОН, 26 фебруара. У доњој кући при расправи поморског буџета. Гошен је изјавио намјеру, да од Вејхајвеја учини другу основицу бродовња, која ће бити врло важна за операције у Китајскијем водама Програм поморски учинен је пошто се проучио програм осталијех велесила. Ово проучавање није умирило. Потребит је кредит за идућу годину по милиона лира; укупно 27 милиона.

Ка' зв'јер што је у планини
Тако туђ сам њима био.

И мој језик кад би само
Тренут један покликнуо, —
Вјеруј, старче, куцем ти се
Руком би га откинуо!

XVI.

„У дјетинству, ти се сјећаш,
Ја не знадох суза што је;
Ал' ту плаках и без стида —
Ко је гледа' сузе моје?

Тамна, шума, мјесечина,
Што по небу тио плива!
Мах и пјесак по пољани,
Коју дуги зид сакрива!

Ту сјен летну, и дв'је искре,
Два ме огња изионаче: —
Звијер скочи и на узнак
По нијеску играт' стаде.

Пантер шума гост је вјечни
Кост гризао и завијо;
Час на мјесец, манућ' репом,
Глед би крвав управио.

Ка' сребро му длака сјаше,
И ја — жељан боја, крви —
Готов бијаш, само чеках:
Оће ли он скочит' први?!

Но пут други судба дала;
А сад сам се увјерио,
Да у земљи отаца ми
Јунак задњи не бих био.

(Свршиће се.)

А на мјесту познатоме
Огањ тропце, па загасне:
У по ноћи зв'језда јасна
Тако трепти, тако гасне!

Жељях туда, но не смијях;
Водила ме једна мета —
У дуну ми домовина, —
И тој мети глад не смета.

Кренух цијем ка горама,
Куда путић води прави;
Док ме најзад шума густа
И тог пута не остави.

XV.

„Залуду сам три с бршљаном
Потезао од ужаса:
Шума вјечна наоколо,
И страшнија сваког часа.

Милиони црних очи
Гледале су ноћи тавне;
Гледале су из грмена
Кроз његове лисне гране...

Свијест ми се заврћела.
Стах се пењат' уз дрвеће, —
Па и с краја неба мишљах,
Да крај шуми бити неће.

Изван себе ја сам пао,
Грива' земљу из све силе;
Као врућа роса што је,
За сузом су сузе лиле...

Но помоћи људске вјеруј
Н'јесам никад пожелио;

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

Изапало је из штампе школски уџбеник:

ИСТОРИЈА СРПСКОГА НАРОДА

за трећи и четврти разред основних школа.

Приредили:

Мило Ковачевић и Јазар Перовић.

Прегледала и одобрила К. Ц. Школска Комисија.

Цетиње, Државна Штампарија, 1898.

Цијена 35 новчића.

Може се наручити и купити код *Прве К Ц Поштинске Књижаре П. М. Калуђеровића* на Цетињу (Cettigne, Montenegro).

Цетиње, 11 фебруара 1899.

Број 124/да.

Управа Државне Штампарије.

О Б Ј А В А.

Агенција Унгаро-Хрватског Акционерског Паробродског Друштва у Котору, својим писмом од 4. Фебруара по нов. кал., доставила је подносиоциј канцеларији, ријешено Управе поменутог друштва од 10-ог Јануара ове 1899 год. број 118, односно олакшице у путовању Друштвеним парабродима за Црногорске путнике и то:

а) ђаци добијају једну класу за другу;

б) официри добијају једну класу за другу, али треба да имају легитимацију од Министарства или којег другог надлежности;

в) сиромаси добијају III-ју класу за половину цијене, али морају, од стране власти имати увијерење о сиромашном стању.

Ово се доставља путницима ради знања, како би се, при путовању, на вријеме снабдјели са нужним документима од дотичних власти.

Број 351

Цетиње, 4 Фебруара 1899.

Канцеларија

Управе Пошта и Телеграфа.

Објава.

Никола Живков Капурановић из Никшића-Брезовица, дијете од 12—13 год. прије два мјесеца некуд се обестрвило.

На молбу његових сестара препоручује се сваком ко би што год знао о његовом да достави

канцеларији мин. спољних послова

Цетиње, 11 фебруара 1899 г.

(3—4)

Саво Драгов Вукић, из Доброског Села отишао је назад содам година у Књажевину Бугарску. За све ово вријеме слабо се обраћао својој фамилији, те се овим, а на молбу његовог брата Петра препоручује сваком ко би о његовом што год знао, да достави

Канцеларији Мин. Ин. Дјела.

Никола Горчиновић из Убала отишао има 8 година за Цариград, али од тада на до данас о себи глада давао није. На молбу његове мајке, нека изволи сваки онај који што о поменутом Николи знаде, доставити.

минис. ин. дјела.

Никола Илић Радуловић из Комана, пошао је има већ пет година у Цариград од тада се својој кући јављао није; његова је фамилија чула да се од назад годину дана налази у Бугарској; умољава се сваки онај, који би о његовом што знао да достави.

Канц. Мин. Иност. Дјела.

Митар и Стеван, синови Сава Николлина Радуловића из Комана пријешли су први прије четири године, а други о Видову-дне ове године, у Бугарску и од поласка до сада нијесу се јављали својој фамилији, те усљед поднесене молбе њиховог брата Марка, умољава се свако ко би о њима што год знао да достави

Канц. Ен. Мин. Иностр. Дјела.

Објава.

Пошто се није нико пријавио да купи кућу Марка Ђиповића оvd. на 15 ов. мјесеца, која је била изнењена на јавну продају Објавом од 2 децембра прошле год. Број 2224. преко „Гласа Црногорца“, то се иста кућа поново износи на јавну продају до 1 марта ове године по наредби Књ. Великог Суда од 25 ов. мјес. Број 169—IV—1898—83.

Ко би желио купити поменућу кућу, нека се пријави 1 марта ове год. овој Управи, којога ће се дана дати понудиоцу највише цијене, а купац ће се чекати за исплату до 1 маја ове године.

Број 129.

Цетиње, 25 Јануара 1899.

УПРАВА ВАРОШЕ ЦЕТИЊЕ.

Број 11
108 (4—5)

Објава.

Земља кап. Шпира Вуисића у „Брези“ (колашкински округ) овим се износи на јавну продају за измир његових дугова, којима је рок исплате прошао 1 Јануара т. г., а којима капетан Вуисић није могао одговорити.

Земље има, што орачице што косачице 80 рала, сва се да тонити, а граничи, од истока комуном и путем својим; од запада: комуном покрај ријеке Шаре; од сјевера: комуном и земљама Милана Радованова, Петра Тошића, Митра Пушпића и Живка Мијатова; а од југа: земљама Мира Дедовића и Пауга Цемовића.

Рок јавној продаји остављен је од 15 Јануара т. г. до 15 Априла исте год. ког ће се дана земља уступити понудиоцу највише цијене, под условом да новац овом суду положи 15 Маја и. г.

Колашин, 15 јануара 1899 год.

Број 20

IV. 1899. 7.

Окружни Суд.

Број 13
129 (3—10)

Продајем моју кућу на Цетињу, у којој стањује дјевојачка школа. Кућа је под офит фиорина 600 годишње; ко би желио ишту купити, нека се писмено пријави потписатоме.

Цетиње, 29 јануара 1899.

Марко П. Вукотић.

Број 14
34 (3—3)

О Б Ј А В А

По наредби овдашњег Књаж. Округ. Суда ка броју 36 IV 1899. 21 од 21 овог мјесеца 1899 године, износи се на јавни ауканат једна кућа Илије Рачете из Котора, која постоји овђе у старом назару. Вата мјеста с лица сокака у ширину метара 3 и 70 центиметара, а у дужину међу зидовима метара 5 и 40 центиметара; под његом кућом има један магацин истог простора колико и кућа. Ко жели купити, нека се пријави подносиоциј управи 9 марта ов. год. који ће се дан кућа предати ономе, који буде највишом цијеном понудио.

Број 23

Рајева, 26 Јануара 1899.

ОПШТИНСКА УПРАВА.

Број 15
101 (3—3)

О Б Ј А В А.

Усљед понуђене прије ниске цијене за уљану фабрику и сапунару са односним спремама г. Табуда Врбице, која је била изнењена на јавну продају објавом од 13 новембра прошле 1898 год. Број 152 преко „Гласа Црногорца“ у бројевима: 47, 48, 49 и 50; то се иста поново износи на јавну продају до 1 априла ове год. сагласно допису Округ. Суда од 4 т. мј. број 34—IV 898—78 а са снагом наредбе Великог Суда од 4 истог мј. број 292.—

Ко би желио купити речено нека се пријави потписатоме на 1, априла ове год. ког дана ће се уступити понудиоцу највише цијене:

Бар, 6 фебруара 1899.

Број 47
899 28.

Управитељ Вароши
кап. Стефо Новаковић.

Број 17
116 (3—4)

На знање.

У магацину потписате финансије налазе се двије кашете једна кашета срдела од 11/7 1898 и једна кашета туговине од 14/10 1898 год. Са овим тражи се власник речених двију кашета да се пријави овђе од данас за један мјесец са оригиналним рачуном да робу прими; иначе роба ће се продати за измир ових и других трошкова, а власник губи право даљег тражења.

Број 12.

Цетиње, 20 фебруара 1899.

ФИНАНС. УПРАВА ЦЕТИЊЕ.

Број 18
75 (2—2)

Објава.

Овим се износи на јавну продају један дућан пок. Васа Гвозденића у Миркову варош, с магацином и припадајућом баштом, за измир његових дугова. — Исти се дућан налази у улици „Књаза Николе“, под број 34, те има с лица двоје врати.

Ко би желио тај дућан купити, нека се пријави код ове управе на 16 марта ове год. ког ће се дана иста уступити понудиоцу највише цијене.

К броју 148.

IV. 1899. 130.

Подгорица 16 фебруара 1899.

Управитељ вароши
кап. Ст. Раичковић.

Број 19
82 (2—3)

Објава.

У овдашњој финансијској управи налази се сљедећа роба од неког времена којој се још не пријавише, а то је:

18 кашета празних црних богиља,
у 1 бачвицу пошто рума,
2 кашете ситарије на име Никола С. Папаника,
у 1 кашету нешто боје,
у 1 кашетицу просутога чаја,
1 кашету картица за цигаре,
1 кашетицу чивита.

Са овим се позивају властници горе означене робе, да се са оригиналним рачунима пријаве овој управи и да плате припадајући проценат и остале трошкове, у року до 1 априла 1899 год. у којем ће рачуну сво тачно бити означено: кад је упућена роба, од кога и на чије име Ако се до тог дана не пријаве, на тај дан ће се продати сва горња роба, од које ће се измирити државни дуг и остали трошкови, а после реченог дана губе свако право на потраживање.

Број 46.

Подгорица, 24 фебруара 1899.

ФИНАНС. УПРАВА ПОДГОРИЦЕ.

Број 21
148 (1—1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Црна и неумитна смрт отрже ми и седмог посљедњег сина

МИЛОВАНА,

који се последије кратког боловања 14 овог мјесеца у вјечност преселио. Наодећи се под тешким бременим туге и жалости, ипак не могу пропустити, а да не изјавим толику благодарност грађанству Подгоричком на челу са г. капетаном Ст. Раичковићем, који у великом броју покојников спровод увеличао, и тијем у неколико моју тугу ублажише.

Особита хвала госп. доктору Огњеновићу, на његовом својском заузимању око милог ми покојника. Хвала свијема онијема, који су усмено, писмено и телеграфично похитали, да ми својим саучешћем ублаже овај претешки удар црне судбине.

Подгорица, 21 фебр. 1899.

Ожалошћени отац
Васо В. Вучинић
са тужном породицом.

Број 22
111 (1—1)